

דף טז:

י"ד סימן רא עיף מא

עין משפט ג ד ה

מא. סג. המניח כלים תחת הצינור **ד** של מי גשמים לקבל מימיו שיפלו מהם לתוך המקוה, אם הניחם בשעת קשור העבים וקודם שנתפזרו העבים ירדו גשמים ונתמלאו חשוכים נתמלאו הכלים לדעת והווי מים שאובים ופוסלים המקוה, אבל אם לא נתקשרו העבים בשעת הנחת הכלים שם ורק אח"כ נתקשרו העבים ונתמלאו הכלים או אפי' הניחן בשעת קישור העבים אבל נתפזרו ונשארו שם הכלים עד שחזרו ונתקשרו וירדו גשמים ונתמלאו הכלים לא חשיבי לדעת **ה** ואינם פוסלים המקוה.

ובלבד שישובור הכלי המלא **ו** או יהפכנו באופן שלא יגביהנו מן הארץ שאם הגביהו מן הארץ עם המים חשוכין כשאובין ופוסלין את המקוה.

- ד.** היינו בקבעו ולבסוף חקקו ומהצינור ירדו לכלי ומהכלי למקוה.
- ה.** הקשה בדרישה למה פסלנו בסעיף ח' במעיין מה שיצאו מחוץ לכלי ותירץ שאפשר שהכלי שם נתמלא מדעת. והש"ך כתב בס"ק צ"א לחלק דרך בגשמים דלא בדידיה תליא מילתא אם ירדו גשמים לא הוי שלא מדעת אבל במעיין שתמיד נובעים המים תמיד בהניחם הוי מדעת שהרי בהכרח המעיין עובר עליו.
- ו.** ואז נופלים מאליהן למקוה ולא פוסלין ע"י נתינתן ע"י אדם, ט"ז.